

Những người cộng sản còn lương tâm có trách nhiệm phải tháo gỡ Việt Nam ra khỏi tình trạng mắc kẹt

Tôn Thất Thiện

Chuyến viếng thăm Việt Nam của Giang Trạch Dân vào cuối tháng 2 vừa qua đã làm sáng tỏ hoàn toàn một sự thật : việc Đảng Cộng Sản Việt Nam hiến đất và biển Việt Nam cho Tàu không phải là hành động lén lút hay sai lầm của một cá nhân nào, mà là quyết định của toàn đảng, được ban chấp hành trung ương đảng và Quốc Hội chấp thuận. Điều này được Thông cáo chung công bố ngày 1-3-2002 minh xác.

Điều 3 của Thông cáo chung này nói : *"Hai bên hài lòng trước những bước phát triển mạnh mẽ gần đây trong quan hệ giữa hai Đảng, hai nước, theo phương châm láng giềng hữu nghị, hợp tác toàn diện, ổn định lâu dài, hướng tới tương lai".* Nhằm thúc đẩy hơn nữa quan hệ hợp tác toàn diện giữa hai Đảng, hai nước, góp phần không ngừng củng cố và nâng cao sự tin cậy lẫn nhau, hai bên đã đi đến nhất trí trên một số vấn đề...".

Ở đây xin mở dấu ngoặc để lưu ý độc giả về vài điểm đáng chú ý trong đoạn trích dẫn ở trên :

1. *"Đảng và nước"* : Đảng đặt trước, nước đặt sau, và Đảng viết hoa trong khi nước viết thường. Sự sắp xếp và viết hoa hay không viết hoa nói rõ rằng đối với Đảng Cộng Sản Việt Nam, Đảng là chính, Nước là phụ. Nhân tiện xin nói luôn ở đây rằng mặng sét của báo *Nhân Dân* cũng nói rằng báo này là cơ quan của "Đảng, Nhà nước và nhân dân". Đảng luôn luôn được đặt trước hết và nhân dân luôn luôn bị đặt sau chót. Cần hiểu rõ điều này để hiểu rõ bản chất của Đảng Cộng Sản Việt Nam.

2. *"Hai bên hài lòng"*, *"nhằm thúc đẩy hơn nữa"*, *quan hệ "hợp tác toàn diện"*, *"không ngừng củng cố và nâng cao..."*, *"hai bên đã nhất trí"* trên một số vấn đề... Đọc kỹ các đoạn trên ta thấy cả hai bên đều hài lòng, nghĩa là : các ông Tàu thì hài lòng lắm rồi, điều này dễ hiểu, nhưng các ông trong Đảng Cộng Sản Việt Nam cũng hài lòng lắm về những gì họ đã làm. Không những vậy,

họ hứa sẽ cố gắng làm mạnh hơn nữa, và *"nhất trí"* với các ông lãnh tụ Đảng Cộng Sản Trung Quốc. Điều này rõ ràng đầy nguy hiểm cho tương lai dân Việt : khi ta đọc điều 5 của Thông cáo, ta thấy rằng nếu sau khi đã lấy được Ai Nam Quan một cách dễ dàng như thế rồi, nếu sau này các ông lãnh tụ Đảng Cộng Sản Trung Quốc lại muốn Đảng Cộng Sản Việt Nam, vì *"tình hữu nghị"* giữa hai đảng, hiến luôn Cam Ranh hay Cà Mau cho Trung Quốc nữa thì chắc họ cũng sẽ được hài lòng một cách dễ dàng !! Đó mới thật là "diễn biến hòa bình" !

Những nhận xét trên được điều 5 của Thông cáo chung xác nhận :

"Hai bên đánh giá cao ý nghĩa của việc tiến hành Lễ cắm mốc quốc giới đầu tiên trên biên giới đất liền cuối tháng 12-2001 như một bước quan trọng đưa Hiệp ước biên giới trên đất nước tiến vào cuộc sống, đặt nền móng cho việc xây dựng đường biên giới hoà bình hữu nghị, ổn định lâu dài giữa hai nước. Hai bên khẳng định quyết tâm tích cực triển khai quá trình phân giới cắm mốc trên thực địa theo đúng kế hoạch".

Thật là kinh khủng, tày trời. Và để độc giả thấy tính cách kinh khủng, tày trời của những hứa hẹn của Đảng Cộng Sản Việt Nam, tôi xin chép lại điều 5 trên với những nhận xét xen kẽ [viết nghiêng] :

"Hai bên [nghĩa là Đảng Cộng Sản Việt Nam] đánh giá cao việc tiến hành Lễ ["Lễ" viết hoa] cắm mốc quốc giới [quốc giới, nghĩa là nếu Đảng Cộng Sản Trung Quốc không còn, Ai Nam Quan vẫn thuộc Tàu], đầu tiên trên biên giới đất liền cuối tháng 12-2001 [việc này đã làm từ tháng 12 năm 2001, đã hơn một năm nay rồi mà cộng sản Việt Nam không cho ai hay biết gì cả, báo Nhân Dân và Đài Phát Thanh Hà Nội tuyệt nhiên im lặng, đồng lõa giấu giếm dân, và ngay cả đảng viên] như một bước quan trọng đưa Hiệp ước biên giới hoà bình hữu nghị [đây mới thật là "diễn

biến hoà bình" kiểu cộng sản Tàu] giữa hai nước [giữa hai nước, chớ không phải giữa hai đảng]. Hai bên khẳng định quyết tâm [xin ghi kỹ rằng trong việc này không có chuyện một cá nhân nào trong Đảng sơ ý, vấp vấp hay sai lầm, mà chính Đảng Cộng Sản Việt Nam khẳng định và quyết tâm] tích cực [lại còn tích cực nữa] triển khai quá trình phân giới cắm mốc trên thực địa [xin đọc là thuộc địa !] theo đúng kế hoạch [kế hoạch này miết rồi dẫn đến Cà Mau !!].

Một người tôi quen vừa đi Việt Nam về, kể lại : những người cộng sản mà ông ta quen nói : *"Theo Tàu thì mất nước, theo Mỹ thì mất Đảng"*. Căn cứ trên hành động cụ thể của họ, rõ ràng là lãnh đạo Đảng Cộng Sản Việt Nam đã có một sự lựa chọn dứt khoát : thà mất Nước, chớ không mất Đảng ! Nay, để khỏi mất Đảng, Đảng Cộng Sản Việt Nam hiến đất cho Trung Quốc, tuy rằng trong vùng đất hiến cho anh đó có một địa điểm thiêng liêng đối với dân tộc Việt Nam, là Ai Nam Quan.

Một khía cạnh khác của vấn đề là sự hiến đất này là hậu quả của một sự sai lầm chiến lược vi đại của ông Hồ trong sự ấn định một chính sách quốc gia phù hợp với vị thế địa lý chính trị (geopolitical) của Việt Nam và đúng với hướng đi lịch sử của nhân loại. Vì trình độ thấp không thấy được xa, nên ông Hồ đã dạy đàn em rằng Đảng Cộng Sản Việt Nam (vừa xuất hiện trở lại với danh xưng là Đảng Lao Động Việt Nam, 1950) là "con út" trong "đại gia đình xã hội chủ nghĩa", nghĩa là khối cộng sản. Họ đã nhận định rằng mối đe dọa lớn của Việt Nam là Pháp hay Mỹ, chớ không phải Trung Quốc, trong khi sự thực lại trái lại. Pháp và Mỹ không phải là những nước khổng lồ ở sát nách Việt Nam, mà cũng không phải là những nước thiếu đất và dân đói.

Bây giờ ta đặt vấn đề : sao có thể có tình trạng kinh khủng, tày trời trên đây

được? Thực tình và khách quan mà nói : vì Đảng Cộng Sản Việt Nam đã được rất nhiều người theo và ủng hộ giúp họ cướp được chính quyền, rồi củng cố chính quyền đến mức không có lực lượng nào đánh đổ họ được.

Những người trên đây thoạt đầu, đặc biệt là những năm 1945-1950, là những người muốn nước nhà được độc lập, chấm dứt chế độ thuộc địa. Vì lý tưởng mà họ theo Việt Minh, rồi gia nhập Đảng Cộng Sản Việt Nam. Họ quá bị danh từ "cách mạng" và những khẩu hiệu hấp dẫn như "chấm dứt chế độ người bóc lột người", "thực hiện công bằng xã hội" lôi cuốn. Họ quá ham mê "đánh Pháp" và không ý thức rằng mục tiêu tối hậu của dân tộc Việt Nam không phải là "đánh Pháp" hay ngay cả giành độc lập, mà là tự do và phát triển. Họ không thấy rằng "đánh Pháp" trong tình thế Pháp đã yếu đi nhiều và khó duy trì được chế độ thuộc địa ở Đông Dương trong khi quanh đó tất cả các nước khác đang được độc lập là một việc không hẳn là đúng và rốt cục chỉ làm cho xứ sở không những bị tan tành mà còn lệ thuộc càng ngày càng nặng vào Trung Quốc. Họ cũng không thấy rằng có nhiều đường dẫn đến công bằng xã hội và phát triển kinh tế không cần phải độc tôn, độc tài, bạo lực "xã hội chủ nghĩa" kiểu Lê-nin và Mao.

Ai đã đưa một ngón tay cho cộng sản thì rồi sẽ bị cộng sản kéo lần đến vai và bị vướng mắt không gỡ ra được. Đây là tình trạng của số đông những người có lý tưởng, nhưng lại cả tin, và đi theo cộng sản. Họ đã giúp cộng sản cướp được chính quyền. Chiến tranh càng phát, cộng sản càng có cơ để củng cố thêm chính quyền, đến mức họ nắm quyền lực một cách tuyệt đối, cho phép họ triệt để dẹp hết tất cả chống đối. Những người vì lý tưởng lỡ theo họ trở thành tù nhân của chế độ mà chính họ góp công xây dựng. Nay đảng đó đem đất hiến cho Tàu thì họ cũng mang một phần trách nhiệm về điều này. Đây là một sự thực và một bài học đau đớn cho họ. Nhưng họ cũng là những người có trách nhiệm chính trong công cuộc tháo gỡ nước Việt Nam ra khỏi tình trạng mắc kẹt trên đây !

Ottawa, tháng 3, 2002
Tôn Thất Thiện

Suy tư nhân ngày Giỗ Tổ Hùng Vương Nhâm Ngọ

Có hay không, hiểm họa mất nước ?

Nguyễn Minh Cần

Trong dịp Giỗ Tổ Hùng Vương mà phải đặt ra câu hỏi "dễ sợ" này thì hết sức đau lòng ! Và cũng thật là xấu hổ với Tiên Nhân ! Trên mấy nghìn năm, từ thuở lập quốc, Cha Ông ta đã đổ xương đổ máu giữ gìn từng tấc đất bờ cõi, thế mà đến đời này chúng ta đã làm gì đến nỗi Tổ quốc lâm vào tình trạng phải nói tới... cái nguy cơ mất nước ?

Nhưng, suy cho kỹ thì quả là tình thế đã đến mức không thể không đánh động đến hiểm họa này, nếu chúng ta muốn sớm ngăn ngừa nó để tiếp tục sự nghiệp dựng nước, giữ nước của Cha Ông, nếu chúng ta thực tâm tưởng nhớ đến công lao cao dày của đấng Quốc Tổ Hùng Vương !

"Haute trahison"

Làm sao mà không bàn đến hiểm họa đó được, khi từ cuối năm ngoái, dư luận người Việt trong và ngoài nước đã náo động lên vì được biết Bộ Chính trị Đảng Cộng sản Việt Nam, tập đoàn độc tôn thống trị đất nước ta, thậm thụt đi đêm với giới cầm quyền Trung Quốc, - theo những tin tức được biết - đã lên lút cắt đất với diện tích trên 720 km2 dọc biên giới Việt-Trung, cắt biển với diện tích 10 nghìn km2 trên vịnh Bắc Bộ dâng cho Bắc triều. Trước việc này, chẳng những người Việt mình phẫn nộ, mà đến cả người nước ngoài cũng không thể im tiếng.

Trên tờ tạp chí ở Paris, *L'Express* số ra ngày 25-1-2002, Sylvaine Pasquier viết bài về hành vi này của những người lãnh đạo Đảng Cộng Sản Việt Nam, đã đánh giá đó là một "haute trahison" (tiếng Pháp, nghĩa là phản bội Tổ quốc). Và đánh giá như vậy quả không sai. Vấn đề rất nghiêm trọng vì không chỉ là làm mất đi một diện tích lãnh thổ bằng hai phần nghìn tổng diện tích nước ta và lãnh hải của Tổ quốc bằng gần mười phần trăm tổng diện tích vịnh Bắc Bộ, không chỉ làm mất đi di tích ghi dấu lịch

sử oai hùng của dân tộc, như ả Nam Quan, làm mất đi thác Bản Giốc, thắng cảnh tuyệt vời của đất nước, mà còn gieo lại những hậu quả vô cùng nguy hại sau này cho dân tộc.

Hành vi này của giới cầm quyền nước ta sẽ khuyến khích và mở đường cho những kẻ nuôi mộng bành trướng phương Bắc lấn dần theo chiến thuật "tằm ăn lá", "được đảng chân, lân dâng đầu", gặm mòn gặm dần đất nước ta, hết vịnh Bắc Bộ sẽ đến lượt Trường Sa, rồi gì gì nữa... Ai mà biết được? Ngay cả rồi đây, khi bọn bành trướng chưa lấn chiếm thêm lãnh thổ và lãnh hải của ta, thì cũng đã nguy to cho dân ta rồi. Vì Bắc Bộ và Trung Bộ với mật độ dân số rất cao, dân ta không thể chỉ trông cậy vào ruộng đất để bảo đảm nguồn sống mà phải nhờ đến kho hải sản quý báu trong biển, thế mà mất đi 10 nghìn km2 trên vịnh Bắc Bộ thì cuộc sống của dân ta sẽ bị ảnh hưởng xấu đến thế nào ?

Hơn nữa, dưới biển vịnh Bắc Bộ tiềm ẩn biết bao tài nguyên chưa khai thác, nhất là dầu khí, những thứ đó không còn thuộc nước ta nữa. Rồi đây Trung Quốc sẽ mặc sức khai thác những vùng mới có và làm ô nhiễm bờ biển, nước nổi, không khí của cả vùng Bắc Bộ